

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **D.**, bývajúceho v K., zastúpeného JUDr. S., advokátom so sídlom v S., proti žalovanej **U.**, so sídlom v K., IČO: X., **o náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 18 C 881/94, na dovolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 30. januára 2007 sp. zn. 5 Co 474/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

1. Obvodný súd Košice 2 rozsudkom z 30. novembra 1993 č.k. 18 C 221/92-95 určil, že medzi žalobcom a žalovanou vznikol 1. januára 1992 pracovný pomer na dobu neurčitú vo funkcii odborný asistent. Nárok žalobcu na náhradu mzdy vylúčil súd na samostatné konanie; rozhodol tiež o náhrade trov konania.

2. Okresný súd Košice II rozsudkom z 1. júna 2006 č.k. 18 C 881/94-64 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi do 15 dní náhradu mzdy 133 530 Sk a v rovnakej lehote mu nahradiť trovy konania. Vychádzal z toho, že žalovaná ako zamestnávateľka dala žalobcovi 18. septembra 1991 výpoveď z pracovného pomeru v zmysle § 46 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce. Pracovný pomer skončil 31. decembra 1991, od 1. januára 1992 ale medzi účastníkmi vznikol nový pracovný pomer, a to na dobu neurčitú. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že žalobca od 1. januára 1992 do 31. októbra 1993 bol ochotný a schopný vykonávať práce pre žalovanú, práce od februára 1992 nevykonával len z dôvodu, že žalovaná mu neprideľovala prácu. Žalobcovi v dôsledku toho za uvedené obdobie vznikol

nárok na náhradu mzdy. Zároveň mu vznikol nárok na vyplatenie mzdy za mesiac január 1992, v ktorom žalobca prácu pre žalovanú vykonával, avšak žalovaná nepreukázala vyplatenie mzdy za tento mesiac.

3. Žalobca podaním z 12. júla 2006 navrhol doplniť uvedený rozsudok súdu prvého stupňa tak, že sa mu priznáva suma 153 462 Sk (predstavujúca jemu patriacu náhradu mzdy za obdobie od 1. novembra 1993 do 6. augusta 1995) a úrok z omeškania. Na odôvodnenie návrhu uviedol, že súd nerozhodol o celom predmete konania. V priebehu súdneho konania podal dva návrhy na zmenu petitu žaloby; súd ich ale nepripustil s odôvodnením, že výsledky dovtedajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe. Podľa názoru žalobcu nemal tento postup súdu podklad v ustanovení § 95 ods. 2 O.s.p. a povinnosťou súdu bolo pripustiť navrhovanú zmenu žaloby a s jej dôvodmi sa vyporiadať v meritórnom rozhodnutí.

Okresný súd Košice II uznesením z 3. augusta 2006 č.k. 18 C 881/94-76 návrh žalobcu na doplnenie rozsudku Okresného súdu Košice II z 1. júna 2006 č.k. 18 C 881/94-64 zamietol s odôvodnením, že v danom prípade neboli splnené podmienky, ktoré sú stanovené v § 166 ods. 1 O.s.p.

4. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Košiciach uznesením z 30. januára 2007 sp. zn. 5 Co 474/2006 uznesenie Okresného súdu Košice II z 3. augusta 2006 č.k. 18 C 881/94-76 potvrdil. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa obomi uzneseniami vyhlásenými na pojednávaní nepripustil návrhy žalobcu na zmenu petitu žaloby, v dôsledku čoho sa to, čo chcel žalobca požadovať v konaní, nestalo predmetom súdneho konania ani súdneho rozhodovania. Z týchto dôvodov neboli splnené podmienky pre vydanie dopĺňacieho rozsudku v zmysle § 166 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd dodal, že nemohol preskúmať správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa o nepripustení zmeny žaloby a že proti rozhodnutiu, ktorým sa pripustila alebo nepripustila zmena žaloby, odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 písm. f/ O.s.p.).

5. Potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním, v ktorom uviedol, že v konaní mu postupom súdov bola odňatá možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.), lebo súdy nerozhodli o celom predmete sporu. Napadnuté uznesenie tiež spočíva na

nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Počas celého konania požadoval rozhodnúť o náhrade mzdy až do času opätovného zamestnania sa u žalovanej, pričom požadoval aj príslušenstvo a náhradu trov konania. Nikdy sa žiadnym úkonom nevzdal tohto nároku a ničím ho časovo, ani inak neobmedzil. Oba procesné návrhy na zmenu petitu žaloby súd zamietol, hoci boli splnené podmienky pre vyhovie týmto návrhom. Odôvodnenie nepripustenia zmeny žaloby je neúplné, nedostatočné a nepresvedčivé. Neobstojí argumentácia, že súd by musel vykonať ďalšie dôkazy. Povinnosťou súdu bolo pripustiť navrhovanú zmenu žaloby a s otázkou opodstatnenosti zmenenej žaloby sa vyporiadať v rozhodnutí vo veci samej. Odvolací súd sa vôbec nezaoberal „podstatou jeho odvolania – skutočnosťou, že nebolo rozhodnuté o celom návrhu, že žiadal doplnenie rozsudku v časti o ktorej nebolo rozhodnuté, čím boli porušené jeho procesné a občianske práva“. Dovolateľ tiež vyslovil názor, že „postupom súdov oboch stupňov boli porušené jeho procesné práva, keď ako účastníkovi konania mu nebola poskytnutá súdna ochrana v ním uplatňovanej veci“. Zo všetkých uvedených dôvodov žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadrila.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 12. júna 2007 sp. zn. 3 Cdo 94/2007 dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 4 O.s.p. vo vtedy platnom znení (pozn.: v celom bode 6. odôvodnenia tohto uznesenia sa uvádza Občiansky súdny poriadok v tomto znení) v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. s odôvodnením, že napadnuté uznesenie nevykazuje znaky uznesení odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., a že v konaní nevyšla najavo procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p.

V odôvodnení odmietajúceho uznesenia Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon

pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa. Prípustnosť dovolania proti uzneseniu je upravená v § 239 O.s.p. Dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v týchto ustanoveniach zákona; jeho prípustnosť preto z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva.

Dovolanie žalobcu by vzhľadom na uvedené mohlo byť procesne prípustné, len ak by napadnuté uznesenie bolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 písm. a/ O.s.p.). Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dôvody, ktoré by zakladali prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p., žalobca v dovolaní nenamietal a vady tejto povahy nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodíť.

Dovolateľ tvrdí, že v prejednávanej veci mu bola odňatá možnosť konať pred súdmi (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Pod odňatím možností pred súdom konať sa rozumie nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní. Žalobca vyvodzuje existenciu takejto procesnej

vady z postupu súdov predchádzajúceho vydaniu uznesenia odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku súdu prvého stupňa.

Z hľadiska posúdenia, či v konaní na súdoch nižších stupňov došlo k žalobcom namietanej procesnej vade, je v prejednávanej veci potrebné vziať na zreteľ, že rozsudkom Obvodného súdu Košice 2 z 30. novembra 1993 č.k. 18 C 221/92-95 bolo určené, že medzi žalobcom a žalovanou vznikol 1. januára 1992 pracovný pomer na dobu neurčitú. Tým istým rozsudkom bol nárok žalobcu na náhradu mzdy vylúčený na samostatné konanie. Vylúčený nárok prejednával potom Okresný súd Košice II v konaní sp. zn. 18 C 881/94. Žalobca v tomto konaní procesným úkonom z 25. apríla 2005 (č.l. 22 spisu) navrhol zmenu petitu žaloby a žiadal žalovanej uložiť povinnosť zaplatiť mu mzdu a náhradu mzdy s príslušenstvom za obdobie od 1. januára 1992 do 31. júla 1995; súd prvého stupňa ale uznesením z 13. apríla 2006 (č.l. 42 spisu) túto zmenu nepripustil. Keďže žalobca sa s týmto uznesením nestotožnil, požiadal o pripustenie navrhovanej zmeny žaloby znovu podaním z 11. mája 2006 (č.l. 46 až 50). Neuvedomil si, že ak súd zmenu návrhu nepripustí, nemožno tú istú zmenu návrhu uplatniť znovu. Súd prvého stupňa tento návrh žalobcu zamietol uznesením z 1. júna 2006 (vid' č.l. 52 spisu). V dôsledku toho zostal predmetom konania (len) nárok žalobcu na mzdu a náhradu mzdy za obdobie od 1. januára 1992 do 31. októbra 1993 (bez úroku z omeškania).

K tomuto postupu súdu prvého stupňa treba uviesť, že zmena žaloby nesmie byť v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. To, či dôsledky určitého procesného postupu alebo úkonu sú v súlade s touto zásadou, posudzuje súd. Ustanovenie § 95 ods. 1 O.s.p. dáva preto žalobcovi možnosť zmeniť žalobu (len) so súhlasom súdu; súd zmenu žaloby nepripustí (tiež) vtedy, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe (vid' § 95 ods. 2 O.s.p.). V prípade nepripustenia zmeny žaloby pokračuje súd v konaní o pôvodnej žalobe, pričom žalobca môže uplatniť svoj nárok v novom konaní. Osobitne treba zdôrazniť, že úvaha, či výsledky konania, ku ktorým sa dospelo pred žalobcom požadovanou zmenou žaloby, (ne)môžu byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, súvisí s predbežným hodnotením dôkazov a výsledkom vnútorného presvedčenia sudcu a jeho myšlienkového postupu; preto táto úvaha patrí len súdu rozhodujúcemu o návrhu na pripustenie zmeny žaloby. Pokiaľ je ním súd prvého stupňa, žalobca nie je oprávnený

napadnúť odvolaním správnosť tejto jeho úvahy, lebo odvolanie proti uzneseniu, ktorým sa pripustila alebo nepripustila zmena žaloby, nie je prípustné (viď § 202 ods. 3 písm. f/ O.s.p.). Ani dovolací súd, posudzujúci prípustnosť dovolania z hľadiska možnosti výskytu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., nemôže prehodnocovať správnosť tejto úvahy súdu.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd zaoberal aj otázkou, či k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom, nedošlo procesným postupom zavŕšeným zamietnutím jeho návrhu na doplnenie rozsudku (a potvrdením zamietajúceho uznesenia odvolacím súdom).

Ustanovenie § 166 O.s.p., ktoré pri rozhodovaní aplikovali sudy, upravuje podmienky nápravy pochybenia súdu, ku ktorému došlo tým, že súd nerozhodol o celej prejednávanej veci alebo o trovách konania alebo o predbežnej vykonateľnosti. Výsledok úvahy súdu, či rozsudok podľa návrhu účastníka doplní alebo nedoplní, nemá v sporovom konaní povahu rozhodovania o právnom spore účastníkov konania (o veci samej), predmetom ktorého je žalobou uplatnený nárok. Súd, ktorý rozhoduje o takomto návrhu účastníka, posudzuje len to, či svojím rozsudkom vyčerpá predmet konania, prípadne či jeho rozhodnutie obsiahlo akcesorické výroky. So zreteľom na vysvetlenie, čo bolo predmetom konania v danej veci (viď vyššie), je namieste záver, že po vylúčení žaloby na samostatné konanie a zamietnutí oboch návrhov na pripustenie zmeny žaloby Okresný súd Košice II rozsudkom z 1. júna 2006 č.k. 18 C 881/94-64 rozhodol o celom predmete konania. Pokiaľ žalobca po doručení tohto rozsudku podal návrh na jeho doplnenie a súd prvého stupňa jeho návrh zamietol, obsah spisu v ničom neopodstatňuje záver, že by procesný postup súdu, ktorý predchádzal vydaniu zamietajúceho uznesenia Okresného súdu Košice II z 3. augusta 2006 č.k. 18 C 881/94-76 a jeho potvrdeniu Krajským súdom v Košiciach uznesením z 30. januára 2007 sp. zn. 5 Co 474/2006, vykazoval znaky procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

K tej časti dovolania, v ktorej žalobca tvrdí, že postupom súdov mu bola odmietnutá súdna ochrana, dovolací súd uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach prezentoval svoj názor, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01). Právo na súdnu ochranu nie

je právom na úspech v súdnom konaní. Toto základné právo nezahŕňa ani právo na to, aby všeobecné súdy v civilných konaniach v celom rozsahu rešpektovali a uznávali procesné úkony každého z účastníkov bez zreteľa na ich povahu, dôsledky a vzťah k predmetu konania (napr. II. ÚS 37/01). Všeobecné súdy postupom, ktorým rešpektujú platný Občiansky súdny poriadok nemôžu porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 811/00).

Pokiaľ žalobca v dovolaní uviedol, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom (možno ho uplatniť v procesne prípustnom dovolaní), samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá, lebo nespôsobuje vadu konania v zmysle § 237 O.s.p.

Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že neobstojí námietka žalobcu o vade konania zakladajúcej prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Najvyšší súd preto odmietol jeho dovolanie ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

7. Žalobca, ktorý nesúhlasil s odmietnutím jeho dovolania a s odôvodnením odmietajúceho uznesenia dovolacieho súdu, podal na Ústavný súd Slovenskej republiky ústavnú sťažnosť.

Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 18. marca 2008 sp. zn. III. ÚS 7/08 vyslovil, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. júna 2007 sp. zn. 3 Cdo 94/07 bolo porušené základné právo žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“). Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. júna 2007 sp. zn. 3 Cdo 94/2007 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň žalobcovi priznal finančné zadost'učinenie 50 000 Sk a tiež náhradu trov konania pred ústavným súdom. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.

V odôvodnení nálezu Ústavný súd Slovenskej republiky poukázal na to, že zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98). Ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky v danom prípade Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací nepreskúmal dostatočne dovolanie, lebo sa nezaoberal argumentmi sťažovateľa, ktoré uplatnil v dovolaní [pozn. dovolacieho súdu: t.j. „*nezaoberal sa skutočnosťou, ktorá vyplýva zo súdneho spisu a najmä zo zápisníc z pojednávanií najmä na pojednávanií dňa 14. 09. 1993 keď som (t.j. žalobca) spresnil čas, za ktorý uplatňujem nárok na náhradu mzdy a to od času 30. 01. 1992 až do doby umožnenia výkonu prác. O tomto mojom návrhu na zmenu návrhu však súd doposiaľ nerozhodol. V priebehu súdneho konania na pojednávanií dňa 21. 10. 1993 predniesol môj právny zástupca senátu spresnenie petitu návrhu na začatie konania podľa ktorého uplatnil podľa § 130 Zákonníka práce náhradu vo výške 133.530,-- Sk, za čas od 01. 01. 1992 do 31. 10. 1993. Zároveň som si uplatnil príslušenstvo pohľadávky úrok a to v tom čase platný 3 % úrok od podania návrhu až do zaplatenia. Po tom, čo sme predložili písomný návrh na pojednávanií dňa 21. 10. 1993 žalobca na výslovnú výzvu súdu špecifikoval výšku uvedeného nároku od 01. 01. 1992 do*

31. 10. 1993, t. j. ku koncu mesiaca v ktorom sa uskutočnilo toto pojednávanie so súčasným uplatnením zákonného úroku z omeškania. Poznamenávam, že nikdy som nevezal späť návrh za čas po 30. 10. 1993, čo by som v zmysle O. s. p. musel vyslovene uviesť. Samozrejme že po celý čas som uplatňoval svoj nárok až do opätovného zamestnania. Rozsudkom z 01. 06. 2006 však súd podľa mňa nerozhodol o celom predmete konania, keď nerozhodol o nároku od 01. 11. 1993 a nerozhodol ani o zákennom úroku z omeškania“].

V náleze sa uvádza, že sťažovateľ podal 21. októbra 1993 návrh na zmenu petitu, v dôsledku čoho mal okresný súd vydať rozhodnutie o pripustení, resp. nepripustení zmeny návrhu. Obvodný súd Košice 2 síce v rozsudku z 30. novembra 1993 sp. zn. 18 C 221/92 výslovne (č.l. 95) uviedol, že „súd zmenu návrhu pripustil dňa 21. 10. 1993“, táto skutočnosť však zo súdneho spisu nevyplýva. Na základe toho dospel Ústavný súd Slovenskej republiky k záveru, že pokiaľ o celom návrhu sťažovateľa z 21. októbra 1993 zákonným spôsobom rozhodnuté nebolo a Najvyšší súd Slovenskej republiky napriek tomu dovolanie odmietol, došlo v dovolacom konaní k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo v danom prípade povinnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dať jednoznačnú odpoveď na všetky námietky sťažovateľa uvedené v dovolaní. Odôvodnenie jeho rozhodnutia ale takéto závery neobsahuje, je nepresvedčivé a neúplné, pretože sa argumentmi sťažovateľa nezaoberalo, čím sa reálne nezabezpečilo uplatnenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S poukazom na uvedené Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. júna 2007 sp. zn. 3 Cdo 94/07 zrušil (čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie (čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 3 písm. b/ zákona o ústavnom súde) s tým, že Najvyšší súd Slovenskej republiky bude viazaný právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde). Jeho povinnosťou v ďalšom konaní bude v rámci pôsobnosti, ktorú mu umožňuje Občiansky súdny poriadok, zabezpečiť, aby boli zisťované a vyhodnocované všetky skutočnosti uvedené v dovolaní sťažovateľa tak, aby jeho rozhodnutie bolo zákonné a súladné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie (§ 56 ods. 3 písm. b/ zákona č. 38/1993 Z.z. o ústavnom súde), je viazaný právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vyslovil v predmetnom náleze (§ 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z.z. o ústavnom súde).

Nález akcentuje povinnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dať jednoznačnú, presvedčivú a úplnú odpoveď na všetky námietky sťažovateľa uvedené v dovolaní a „v rámci pôsobnosti, ktorú mu umožňuje Občiansky súdny poriadok, zabezpečiť, aby boli zisťované a vyhodnocované všetky skutočnosti uvedené v dovolaní sťažovateľa tak, aby jeho rozhodnutie bolo zákonné a súladné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru“.

Riadiac sa právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky vysloveným v náleze pristúpil dovolací súd k podrobnejšiemu odôvodneniu záverov, ku ktorým dospel v rámci posúdenia prípustnosti dovolania žalobcu. Dovolací súd pri tom poukazuje predovšetkým na dôvody uvedené v bode 6. tohto uznesenia. Nad ich rámec dodáva, že prostriedkami, ktoré má v dovolacom konaní [dokazovanie sa v ňom nevykonáva (§ 243a ods. 2 O.s.p.)], zisťoval a vyhodnocoval všetky skutočnosti uvedené v dovolaní na podklade obsahu spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 18 C 881/94 a k nemu pripojeného spisu Obvodného súdu Košice 2 sp. zn. 18 C 221/92.

Pokiaľ ide o dôvody, so zreteľom na ktoré dospel dovolací súd k záveru o neprípustnosti dovolania žalobcu v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. a v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p., poukazuje dovolací súd v plnom rozsahu na bod 6. odôvodnenia tohto uznesenia dovolacieho súdu.

K dovolateľom tvrdenej procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. dovolací súd opakuje, že pod odňatím možnosti pred súdom konať sa rozumie nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní. Dovolací súd pre účely prejednávanej veci osobitne zdôrazňuje, že *prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nezakladá samo tvrdenie dovolateľa, že v konaní došlo k namietanej procesnej vade; rozhodujúcim je len zistenie, že k procesnej vade tejto povahy skutočne došlo.*

Žalobca vyvodzuje existenciu procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. z postupu súdov predchádzajúceho vydaniu uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku súdu prvého stupňa.

Na doplnenie rozsudku sa vzťahuje § 166 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého platí, že ak nerozhodol súd v rozsudku o niektorej časti predmetu konania, o trovách konania alebo o predbežnej vykonateľnosti, môže účastník do pätnástich dní od doručenia rozsudku navrhnúť jeho doplnenie. Súd môže rozsudok, ktorý nenadobudol právoplatnosť, doplniť aj bez návrhu. Podľa § 166 ods. 2 O.s.p. doplnenie urobí súd dopĺňacím rozsudkom, pre ktorý platia obdobne ustanovenia o rozsudku. Ak súd nevyhoví návrhu účastníka na doplnenie rozsudku, uznesením návrh zamietne.

Návrh na doplnenie rozsudku (§ 166 O.s.p.) môže slúžiť (iba) na nápravu toho pochybenia súdu, na odstránenie ktorého je určený. Pre účely prejednávanej veci treba zdôrazniť, že podaním takéhoto návrhu nemôže účastník konania docieľiť dodatočnú (spätnú) zmenu predmetu konania. V rámci posúdenia, či sú splnené procesné predpoklady pre vyhovie návrhu účastníka na doplnenie rozsudku, súd v nadväznosti na to, čo bolo (výsledkami konania ustáleným) predmetom konania, skúma, či rozsudkom rozhodol o celom predmete konania, prípadne či jeho rozhodnutie obsahlo akcesorické výroky.

V danom prípade bol návrh žalobcu na doplnenie rozsudku podaný v konaní Okresného súdu Košice II sp. zn. 18 C 881/94, predmetom ktorého bol „nárok žalobcu na náhradu mzdy“ vylúčený na samostatné konanie rozsudkom Obvodného súdu Košice 2 z 30. novembra 1993 č.k. 18 C 221/92-95. To, čo konkrétne treba rozumieť pod „nárokom žalobcu na náhradu mzdy“, vyplýva z priebehu a výsledkov oboch súdnych konaní.

V konaní sp. zn. 18 C 221/92 Obvodného súdu Košice 2:

- a) žalobca žalobou z 26. februára 1992 (č.l. 2 tohto spisu) žiadal priznať náhradu mzdy „podľa ustanovenia § 61 Zákonníka práce odo dňa 1.1.1992 až do jeho ďalšieho zamestnania“,
- b) žalobca na pojednávaní pred súdom prvého stupňa 24. septembra 1992 (č.l. 50 tohto spisu) opätovne poukázal na § 61 Zákonníka práce a spresnil, že „za celé obdobie nárok

predstavuje čiastku do 9/92 sumu 62 685 Kčs, na uvedenú čiastku žiadame návrhu vyhovieť“,

- c) v odvolaní z 3. novembra 1992 (č.l. 56 tohto spisu) žalobca s poukazom na § 130 ods. 1 Zákonníka práce uviedol, že žalovaná je povinná zaplatiť mu náhradu mzdy „za obdobie od 1. 1. 1992 do 31. 10. 1992 v sume 69 650 Kčs“ a v nadväznosti na to požiadal odvolací súd, aby pripustil tomu zodpovedajúcu zmenu žaloby,
- d) v priebehu odvolacieho konania (viď č.l. 62 spisu) žalobca vysvetlil, že za január 1992 (kedy vykonával práce), mu patrí mzda; od februára 1992 mu ale patrí náhrada mzdy z dôvodu prekážok na strane zamestnávateľa, lebo po 31. januári 1992 mu zamestnávateľ neumožňoval výkon práce,
- e) na pojednávaní pred súdom prvého stupňa 14. septembra 1993 (č.l. 70 tohto spisu) žalobca žiadal pripustiť zmenu žaloby tak, že žalovaná je povinná zaplatiť mu náhradu mzdy až do doby umožnenia výkonu prác s tým, že „oproti návrhu zo dňa 5. 11. 1992 rozširuje návrh na náhradu mzdy aj za čas po 30. 10. 1992 až do doby umožnenia výkonu prác s tým, že tento návrh prípadne vysvetlí“,
- f) podaním z 21. októbra 1993 označeným ako „Spresenie petitu návrhu na začatie konania“ (č.l. 74 tohto spisu) žalobca „spsrnil“ žalobu a „špecifikoval uplatnený nárok“ tak, že za mesiac január 1992 žiada mzdu vo výške 4 250 Sk a za nasledujúce mesiace náhradu mzdy podľa § 130 Zákonníka práce spolu vo výške 133 530 Sk s tým, že „si uplatňuje príslušenstvo pohľadávky – 3 % úrok odo dňa podania návrhu až do zaplatenia“,
- g) súd prvého stupňa rozsudkom z 30. novembra 1993 č.k. 18 C 221/92-95 (o.i.) nárok žalobcu na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie; v odôvodnení tohto rozsudku uviedol, že o návrhu žalobcu na pripustenie zmeny žaloby rozhodol 21. októbra 1993, v dôsledku čoho *na samostatné konanie bol vylúčený nárok žalobcu na zaplatenie mzdy za mesiac január 1992 vo výške 4 250 Sk a tiež jeho nárok na náhradu mzdy za obdobie od 1. februára 1992 do 31. októbra 1993.*

V konaní sp. zn. 18 C 881/94 Okresného súdu Košice II:

- a) žalobca v podaní z 25. apríla 2005, ktoré označil ako „Spresenie návrhu na začatie konania – zmena žalobného petitu“ (č.l. 22 spisu) uviedol, že „náhradu mzdy požaduje za obdobie od 1. 1. 1992, kedy pracovný pomer vznikol, do 31. 7. 1995, kedy sa žalobca zamestnal“; požadovanú náhradu mzdy vyčíslil sumou 279 840 Sk, ku ktorej mu patrí príslušenstvo – úrok z omeškania (vyčíslený v tomto podaní),

- b) súd prvého stupňa uznesením vyhláseným na pojednávaní 13. apríla 2006 (č.l. 42 spisu), návrh na zmenu žaloby v zmysle podania na č.l. 22 spisu nepripustil,
- c) žalobca v podaní z 11. mája 2006, ktoré označil ako „Zmena návrhu na začatie konania“ (č.l. 46 spisu) vyjadril nesúhlas s uznesením súdu zamietajúcim jeho návrh na zmenu žaloby v zmysle podania na č.l. 22 spisu; zopakoval, že náhradu mzdy „požaduje za obdobie od 1. 1. 1992, kedy pracovný pomer vznikol, až do 7. 8. 1995, kedy sa opätovne zamestnal“, požadovanú náhradu mzdy vyčíslil sumou 281 382 Sk s tým, že mu k nej patrí príslušenstvo – úrok z omeškania (špecifikovaný v tomto podaní),
- d) súd prvého stupňa uznesením vyhláseným na pojednávaní 1. júna 2006 (č.l. 52 spisu) návrh na zmenu žaloby v zmysle podania na č.l. 46 spisu nepripustil.

V preskúmvanej veci má osobitný význam otázka, či Obvodný súd Košice 2 v konaní sp. zn. 18 C 221/92 rozhodol (a akým spôsobom) 21. októbra 1993 o žalobcom niekoľkokrát opakovane navrhovanej zmene žaloby. Ústavný súd Slovenskej republiky totiž v náleze uviedol, že žalobca podal 21. októbra 1993 návrh na zmenu petitu, o ktorom mal súd prvého stupňa rozhodnúť. Pokiaľ Obvodný súd Košice 2 v rozsudku z 30. novembra 1993 sp. zn. 18 C 221/92 uviedol, že zmenu pripustil, *táto skutočnosť zo súdneho spisu nevyplýva*.

Dovolací súd zo spisu zistil, že 21. októbra 1993 sa pred Obvodným súdom Košice 2 uskutočnilo pojednávanie. Pravdou je, že zápisnica na ňom spísaná nie je kompletná – chýba jedna strana tejto zápisnice. Napriek tomu možno ale pre účely daného dovolacieho konania uzavrieť, že na tomto pojednávaní bolo rozhodnuté o návrhu žalobcu na pripustenie zmeny žaloby. Túto okolnosť potvrdil sám žalobca vo svojom návrhu na doplnenie rozsudku (č.l. 69 spisu), v ktorom výslovne uviedol, že súd prvého stupňa 21. októbra 1993 svojím uznesením pripustil zmenu petitu žaloby. Vzhľadom na to nie je táto otázka sporná – nie je rozpor medzi tvrdením žalobcu o pripustení zmeny žaloby na uvedenom pojednávaní a obsahom tej časti odôvodnenia rozsudku Obvodného súdu Košice 2 z 30. novembra 1993 č.k. 18 C 221/92-95, v zmysle ktorej súd o návrhu žalobcu na pripustenie zmeny žaloby rozhodol 21. októbra 1993.

Po (kladnom) zodpovedaní otázky, či Obvodný súd Košice 2 na pojednávaní uskutočnenom 21. októbra 1993 rozhodol o pripustení zmeny žaloby, zostalo – a to jednak vzhľadom na chýbajúcu časť zápisnice z pojednávania, jednak vzhľadom na žalobcom opakované „spresňovanie“, čoho sa v konaní domáha – vyriešiť otázku, akú zmenu žaloby

pripustil súd prvého stupňa v uvedený deň. Od jej vyriešenia sa totiž odvíja zistenie, čo sa v dôsledku pripustenia zmeny žaloby dňa 21. októbra 1993 stalo predmetom konania. Dovolací súd pri riešení tejto otázky vzal na zreteľ obsah súdneho spisu, a to tak rozhodnutí a zápisníc súdu, ako aj do spisu založených podaní a vyjadrení žalobcu.

Dovolací súd so zreteľom na individuálne okolnosti preskúmvanej veci (a teda aj vzhľadom na nekompletnosť súdnej zápisnice) vychádzal najmä z obsahu rozsudku Obvodného súdu Košice 2 z 30. novembra 1993 č.k. 18 C 221/92-95, v odôvodnení ktorého súd vysvetlil, čo treba rozumieť pod nárokom žalobcu na náhradu mzdy vylúčeným na samostatné konanie. Súd skonštatoval, že žalobca „uplatnil nárok na náhradu mzdy za čas od 1. 1. 1992 do 31. 10. 1992, ktorý mzdový nárok špecifikoval podaním zo dňa 21. 10. 1993 tak, že žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu mzdu za mesiac január 1992 v sume 4 150 Sk v hrubom a za čas od 1. 2. 1992 do 31. 10. 1993 žiadal priznať náhradu mzdy vo výške 129 380 Sk“. K tomu dodal, že „zmenu návrhu pripustil dňa 21. 10. 1993“.

O neexistencii rozporu medzi znením súdom (21. októbra 1993) pripustenej zmeny žaloby a časťou odôvodnenia rozsudku súdu (z 30. novembra 1993) vysvetľujúcou podstatu pripustenej zmeny žaloby svedčí postup žalobcu, ktorý v konaní nevyužil žiadny z procesných prostriedkov, ktoré sa v občianskom súdnom konaní priznávajú účastníkovi konania v prípade, že došlo k chybe v písaní alebo k zrejmej nesprávnosti pri vyhotovovaní rozhodnutia. Využitie takýchto prostriedkov prípadnej nápravy by zároveň zodpovedalo tak procesnej povinnosti účastníka konania prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel občianskeho súdneho konania, ako aj zásade, že právo patrí bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou.

Od doručenia rozsudku Obvodného súdu Košice 2 z 30. novembra 1993 č.k. 18 C 221/92-95 (podľa obsahu spisu nadobudol právoplatnosť 24. júna 1994), v odôvodnení ktorého sa (o.i.) vysvetľuje, čo treba rozumieť pod mzdovými nárokmi žalobcu, do doručenia rozsudku Okresného súdu Košice II z 1. júna 2006 č.k. 18 C 881/94-64 (podľa obsahu spisu nadobudol právoplatnosť 15. novembra 2006), ktorým bolo o takto špecifikovaných mzdových nárokoch rozhodnuté, uplynulo cca 14 rokov. Obsah spisu nesvedčí o tom, že by

žalobca v tomto časovom úseku právne relevantným spôsobom namietal existenciu uvedeného rozporu.

Z hľadiska záveru o tom, či v predmetnom konaní došlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. považuje dovolací súd za osobitne významné to, že žalobca (jeho právny zástupca) po oboznámení sa s obsahom rozsudku Obvodného súdu Košice 2 z 30. novembra 1993 č.k. 18 C 221/92-95 neprejavil nesúhlas s časťou odôvodnenia rozsudku bližšie vysvetľujúcou, aká zmena petitu žaloby bola pripustená uznesením súdu vyhláseným na pojednávaní 21. októbra 1993. Zo spisu nevyplýva, že by sa žalobca nestotožnil s údajmi uvedenými v odôvodnení tohto rozsudku a že by sa domáhal opravy chýb v písaní alebo iných zrejmých nesprávností (§ 164 O.s.p.) tvrdiac, že uvedená časť odôvodnenia sa prieči uzneseniu, ktorým bola 21. októbra 1993 pripustená zmena žaloby, a že táto časť odôvodnenia chybné vystihuje to, čo bolo 21. októbra 1993 pripustené ako predmet konania. Spis nesvedčí ani o tom, že by prípadne žalobca za podmienok uvedených v § 165 ods. 1 O.s.p. žiadal opravu odôvodnenia rozsudku.

Treba poukázať aj na to, že žalobca a jeho právny zástupca boli osobne prítomní na pojednávaní pred Okresným súdom Košice II, ktoré sa uskutočnilo 13. apríla 2006 (č.l. 42 spisu). V zmysle zápisnice, ktorá bola spísaná na tomto pojednávaní, súd (opätovne) oboznámil prítomných s uznesením súdu, ktoré bolo vyhlásené na pojednávaní 21. októbra 1993 a ktorým súd pripustil takú zmenu žaloby, v zmysle ktorej sa žalobca domáhal „náhrady mzdy za mesiac január 1992 vo výške 4 150 Sk brutto a za obdobie od 1. 2. 1992 do 31. 10. 1993 vo výške 129 380 Sk“. Spis nesvedčí o tom, že by žalobca nesúhlasil s obsahom tohto oboznámenia súdu alebo že by sa domáhal doplnenia obsahu spísanej súdnej zápisnice alebo že by vzniesol námietku proti jej zneniu (viď § 40 ods. 3 O.s.p.) v tom zmysle, že takto zaprotokolovaný text (oboznámenia súdu) nezodpovedá uzneseniu z 21. októbra 1993 o pripustení zmeny žaloby a že nevystihuje to, čo sa v dôsledku pripustenia zmeny žaloby 21. októbra 1993 stalo predmetom konania.

Z dovolania je zrejmé, že žalobca tak, ako to urobil už v návrhu z 12. júla 2006 na doplnenie rozsudku súdu prvého stupňa, aj naďalej vyjadruje svoju nespokojnosť primárne s tým, že v konaní pred Okresným súdom Košice II sp. zn. 18 C 881/94 neboli pripustené ním navrhované zmeny žaloby, hoci podľa jeho názoru boli splnené podmienky pre vyhovie

takýmto návrhom v zmysle § 95 ods. 1 a 2 O.s.p. Len cez údajnú nesprávnosť postupu súdu podľa § 95 ods. 1 a 2 O.s.p. tvrdí, že nebol správny ani postup podľa § 166 O.s.p. Pritom ale (viď tiež bod 6. odôvodnenia tohto uznesenia dovolacieho súdu) úvaha súdu, či doterajšie výsledky konania (ne)môžu byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, patrí výlučne súdu rozhodujúcemu o návrhu na pripustenie zmeny žaloby. Ani dovolací súd, posudzujúci prípustnosť dovolania z hľadiska možnosti výskytu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., nemôže prehodnocovať správnosť tejto úvahy súdu.

Na základe vyššie uvedeného dovolací súd uzatvára, že rozsudkom Obvodného súdu Košice 2 z 30. novembra 1993 č.k. 18 C 221/92-95 bol na samostatné konanie vylúčený nárok žalobcu na náhradu mzdy za obdobie od 1. januára 1992 do 31. októbra 1993 (nie za neskoršie obdobie a tiež bez úroku z omeškania). Žalobca sa snažil dosiahnuť zmenu takto vymedzeného predmetu konania Okresného súdu Košice II sp. zn. 18 C 881/94 procesnými úkonmi na č.l. 22 až 25 a č.l. 46 až 50 spisu, súd prvého stupňa ale jeho návrhy na tieto zmeny nepripustil. Po zamietnutí oboch návrhov na pripustenie zmeny žaloby bolo rozsudkom Okresného súdu Košice II z 1. júna 2006 č.k. 18 C 881/94-67 rozhodnuté o celom predmete konania. Pokiaľ žalobca po doručení tohto rozsudku podal návrh na jeho doplnenie a súd prvého stupňa jeho návrh zamietol, obsah spisu v ničom neopodstatňuje záver, že by procesný postup súdu, ktorý predchádzal vydaniu zamietajúceho uznesenia Okresného súdu Košice II z 3. augusta 2006 č.k. 18 C 881/94-76 a jeho potvrdeniu Krajským súdom v Košiciach uznesením z 30. januára 2007 sp. zn. 5 Co 474/2006, vykazoval znaky procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

K námietke žalobcu, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (t.j. k námietke, týkajúcej sa toho, čo v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nemôže zakladať prípustnosť dovolania), sa dovolací súd vyjadril podrobne už v predchádzajúcom odmietajúcom uznesení (viď bližšie bod 6. odôvodnenia tohto uznesenia dovolacieho súdu).

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že neobstojí námietka žalobcu o vade konania zakladajúcej prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto jeho dovolanie odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento

opravný prostriedok neprípustný. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej napriek tomu nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. februára 2010

JUDr. Emil Franciscy, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková